

[Pürschel.]

være et og andet i Teknikken, om jeg saa maa sige, med Hensyn til Retsplejelov og Inddrivelse af Bidrag o. s. v., som kan være af Værdi, skal jeg slet ikke benægte, og det interesserer mig i denne Forbindelse meget lidt —, jeg tror, at man er kommet ind paa en Lovgivning som den, der her foreligger, derved, at man stiller Problemet urigtigt. Det er vist Professor Høffding, der engang har sagt, at det vigtigste ved Løsningen af Problemerne er, at Problemerne stilles rigtigt, eller saadan noget i den Retning. I hvert Fald har han stærkt fremhævet dette, at det er vigtigt at stille Problemet rigtigt. Og hvilket er det Problem, der foreligger her? Det er ikke set rigtigt, naar man tager et Tværnit, naar man tager det enkelte Barn ud og siger: Nu gælder det at forbedre dette Barns Retsstilling. Det er heller ikke stillet rigtigt, naar man tager en Række af Børn født uden for Ægteskab og siger: Nu gælder det at forbedre disse eksisterende Børns Retsstilling. Thi hvis man stiller Problemet paa den Maade, hvis man siger: Her har vi dette ulykkelige, uskyldige Barn, og hvad det gælder om, er at skabe for dette den bedst mulige Retsstilling, saa kan man føres fuldkommen paa vilde Veje. Nej, det Problem, der skal besvares her, er dette: Hvorledes skal Samfundet indrette sin Lovgivning, naar det ønsker at virke hen til, at de flest mulige Børn i dette Samfund faar den bedst mulige Opdragelse? Det er Problemet! Dette Problem er gennem Aarhundreder, ja, man kan sige Aartusinder, tror jeg, besvaret af Samfundet paa den Maade, at det gør man bedst gennem Opretholdelse af Ægteskabet som Institution, og at det, det gælder om for Samfundet, derfor er at tilrettelægge Lovgivningen saaledes, at den skaber de stærkest mulige Motiver til at indgaa Ægteskab med det Formaal at faa Børn og opdrage disse Børn. Det er jo Retsordenens Opgave at afveje de modstridende Hensyn. Det er det, man i nogen Grad har glemt, naar man kan ende i en Lovgivning som den, der her er Tale om. Jo mere man skaber de løse og løseste Kønsforbindelser den samme Retsvirkning med Hensyn til Børnene, jo mere undergraver man Motivet til at indgaa Ægteskab. Ja, Justitsministeren ryster paa Hovedet, jeg har heller aldrig næret nogen Tvivl om, at han ikke vilde forstaa dette, men det er ikke desto mindre rigtigt, og hvis Ministeren ikke vil tro min Ringhed, vil han maaske tro en af de største Jurister, Danmark har fostret, Goos, som i sin

Retslære siger omtrent det samme. Jeg har et Citat af det:

„Enhver Bestræbelse i denne Retning fra Retsordenens Side er enstydig med at hæve usædelige og ulovlige Kønsforbindelser til mere eller mindre Ligestilling med Ægteskabet.“

Det er det, der er Kærnen i en Lovgivning som denne, naar man vil se ind til Kærnen, men jeg forstaaer jo godt, det modsatte kan være meget fristende og give et vist Humanitetens Skær over en Bestræbelse som den, der er her. Det er kun Børnene, det drejer sig om, det er i første Række Børnene; man fæstner sig ved Nutiden, ved Øjeblikket, ved Tværnittet, og glemmer den afgørende Dimension: Virkningen i det lange Løb. Det er dette, vi fra vor Side — jeg i hvert Fald for mit Vedkommende — vil understrege saa stærkt, som det er muligt at gøre det; det, jeg værner her, er den Opfattelse af Ægteskabet, som lykkeligvis endnu er den herskende i det danske Samfund, mindst maaske i Overklassen, i en Overklasse, der paa mange Punkter har sat Livsnydelsen saaledes i Forgrunden, at Ægteskabet for den bliver udhulet, bliver et Besvær, et Besvær, som dog i Kraft af den moderne Lovgivning overvindes nogenlunde let, men langt mere er bærende for de virkelig bærende Dele af dette Samfund, for hele Mellemlassen, for hele den solide Arbejderstand, og det var formodentlig ogsaa den sidste, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch tænkte paa, da han talte om, at han ikke var sikker paa, at Befolkningen var moden til dette Fremskridt. Jeg nærer jo ingen Tvivl om, at er der nogen, der vil vende sig med Voldsomhed mod en Lovgivning som denne, saa er det den Arbejderhustru, der maaske gennem et langt Liv har været med til ved frostat Arbejde og Nøjsomhed at skabe et Hjem og saa ser, at i det Øjeblik Hjemmets Forsørger falder bort, dukker der op udefra en større eller mindre Skare, der kommer og kræver sin Andel af dette Hjem. Dette morer den højtærede Justitsminister vanvittigt, og det er betegnende for, i hvilken Grad Ministeren har forstaaet Alvoren i det Problem, han her beskæftiger sig med. Det er efter min Mening kortsynet at ville legalisere en Forbindelses Frugt uden at ville legalisere Forbindelsen selv. Hvis man tror, man kan det, tager man fejl.

Man vil naturligvis over for den Tale, jeg her fører, bruge det letkøbte Argument, som vi jo altid møder ved den Slags Lejligheder: at den, der taler saaledes, er uden Forstaaelse for de ulykkelige uægte Børns